

Arrest

nr. 143 764 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 13 mei 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 november 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 17 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2013 werd ingediend door :

*[R.M.] [...]
nationaliteit: Bangladesh
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15 12 1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Om dezelfde redenen kan tevens de bijlage 26bis niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument Bovendien werd de bijlage 26bis opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan deze bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 17 december 2013 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de

ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker nalaat zijn identiteit aan te tonen.

Verwerende partij stelt dat de bijlage 26, die door verzoeker werd voorgelegd teneinde zijn identiteit aan te tonen, geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs is.

Verwerende partij vergeet dat verzoeker zijn thuisland ontvluchtte omwille van de problemen die hij aldaar ondervond.

Bij zijn vlucht naar België was verzoeker niet in het bezit van enig identiteitsbewijs.

Verwerende partij is wel degelijk op de hoogte van het asielrelaas van verzoeker en had hiermee bij het nemen van haar beslissing dd. 21.11.2013 rekening dienen te houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

4.1.2. De Raad merkt op dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van een bijlage 26 en van een attest van immatriculatie. Op deze documenten staat vermeld dat ze niet kunnen worden aangewend als identiteitsbewijs. Uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens verduidelijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel is (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33*). Verweerder heeft dan ook op correcte gronden geconcludeerd dat verzoeker naliel een identiteitsbewijs bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te voegen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoeker reeds afstand had gedaan van zijn asielaanvraag op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende en dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet aangaf in de onmogelijkheid te zijn om een identiteitsdocument in België te verwerven. Verweerder kon dan ook oordelen dat verzoeker niet aantoonde dat hij was vrijgesteld van de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Door uiteen te zetten dat hij zijn land verliet zonder identiteitsbewijs en door toe te lichten dat verweerder hiervan op de hoogte was toont hij niet aan dat verweerder onterecht concludeerde dat hij niet voldeed aan de verplichting om bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te voegen of aan de vereiste om aan te tonen dat hij was vrijgesteld van deze voorwaarde. Er blijkt derhalve niet dat de eerste bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidbeginsel.

Verzoeker ontvluchtte zijn thuisland Bangladesh omwille van de problemen die [h]ij aldaar ondervond. Verzoeker is nl. homosexueel.

Tijdens zijn vlucht was verzoeker niet in het bezit van enig identiteitsbewijs.

Tot op heden werden er door verzoeker nog geen stappen ondernomen teneinde nieuwe identiteitspapieren te verwerven. Verzoeker durft niet naar het Consulaat/ Ambassade van Bangladesh te gaan teneinde een paspoort aan te vragen.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift conform Artikel 9 bis Vreemdelingenwet van verzoeker onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald.”

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker door a posteriori te pogen toe te lichten waarom hij geen initiatieven nam om een identiteitsdocument aan te vragen niet aantoonde dat verweerder de door hem in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangevoerde gegevens niet op een redelijke wijze heeft beoordeeld. Er dient ten overvloede op te worden gewezen dat verzoeker door te duiden waarom hij geen stappen ondernam om nieuwe identiteitsdocumenten te verwerven hoe dan ook niet aantoonde dat hij in *“de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven”*.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede

bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK